

## Arrest

nr. 287 228 van 4 april 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS  
Adolphe Lacomblélaan 59-61/b5  
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen met X, als wettelijk vertegenwoordigers van X, X, X en X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij dient op 21 april 2017 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) geweigerd op 14 juli 2017. Tegen deze beslissing stelt verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 196 021 van 30 november 2017. Het cassatieberoep dat verzoekende partij tegen dit arrest heeft ingesteld bij de Raad van State, wordt niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 12 686 van 23 januari 2018.

Op 16 september 2020 wordt verzoekster samen met haar kinderen in onwettig verblijf aangetroffen. Op 16 september 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan verzoekster nog diezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen - Ham - Tessenderlo op 16/09/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.*

*Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:*

*naam: D. (...) voornaam: S. (...) geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...) nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)*

*+ 4 minderjarige kinderen: D. (...) J. (...) (°(...)), D. (...) E. (...) (°(...)), D. (...) F. (...) (°(...)), D. (...) A. (...) (°(...))*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:*

*Artikel 7, alinea 1, van de wet:*

*(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

*Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene man D. (...) B. (...) (°(...)) en 4 kinderen D. (...) J. (...) (°(...)), D. (...) E. (...) (°(...)), D. (...) F. (...) (°(...)), D. (...) A. (...) (°(...)) ook illegaal in België verblijven. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.*

*Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar haar man (tevens in illegaal verblijf), zijnde D. (...) B. (...) (°(...)), op dit moment was. Betrokkene verklaarde dat haar man bij zijn zus in Pelt verbleef. Uit het administratief verslag blijkt dat de politie PZ Beringen - Ham - Tessenderlo naar haar partner, maar deze beantwoordde de oproep niet. Bijgevolg werd er een boodschap op zijn antwoordapparaat ingesproken met de vraag om terug te bellen. Vervolgens heeft betrokkene haar man proberen te contacteren, maar zonder resultaat. Nadien bleek uit informatie van de gemeente dat betrokkene op het moment van de arrestatie van zijn gezin aan het werken was in Brussel. Betrokkene kan zich steeds aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Hij heeft steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien hij zich niet aanbodt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).*

*Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico,*

ondanks hun precare verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in precair of illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenes schoonfamilie ook in België verblijft. Met name haar schoonouders D. (...), R. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)), haar schoonbroer D. (...), B. (...) (°(...)) en diens gezin en haar twee schoonzussen D. (...), S. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)).

Het feit dat betrokkenes schoonouders D. (...), R. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)) reeds op 27/03/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en dat dit hen betekend werd op 01/04/2014 zorgt ervoor dat zij ook illegaal op het grondgebied verblijven. Betrokkenes schoonbroer D. (...), B. (...) (°(...)) heeft een verblijfsaanvraag lopen, maar momenteel geen vast verblijfsrecht in het Rijk. Hij en zijn gezin bevinden zich daardoor ook in precair verblijf.

Het gegeven dat betrokkenes schoonzussen D. (...), S. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)) zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Macedonië niet in de weg staan. Zij toont namelijk niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonzussen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes schoonzussen kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Macedonië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat de rest van de familie nog wel in Macedonië verblijft en in die zin vormt een terugkeer naar Macedonië geen schending van 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat haar dochter D. (...) J. (...) (°(...)) een mogelijke longontsteking zou hebben. Hiervoor zou nog een RX gemaakt worden. Betrokkene legt hier echter geen attesten van voor dat dit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De opvolging van deze luchtwegproblemen kan vanuit de FITT-woning verder opgevolgd worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 08.01.2020 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden.*

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

*(x) Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.*

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:*

*Er bestaat een risico op onderduiken:*

*1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.*

*Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.*

*4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.*

*Betrokkene geeft tijdens het horen door de politie van PZ Beringen - Ham - Tessenderlo van 16/09/2020 aan dat betrokkene partner, D. (...) B. (...) (°(...)) vaak gearresteerd werd door de Macedonische politie in hun onderzoek naar zijn broer en hierdoor niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland. Betrokkene legt hiervan echter geen gegronde bewijs voor.*

*We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Macedonië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.*

Betrokkene verklaart dat haar dochter, D. (...) J. (...) (°(...)), een mogelijke longontsteking zou hebben. Hiervoor zou nog een RX gemaakt worden. Betrokkene legt hier echter geen attesten van voor. Hierdoor staat dit een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. De opvolging van deze luchtwegproblemen zal in de FITT-woning plaatsvinden.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

#### REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Macedonië."

Ook op 16 september 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies), aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Beringen - Ham - Tessenderlo op 16/09/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan de Mevrouw:

Naam : D. (...) voornaam : S. (...) geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...) nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16/09/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

(x) 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft tijdens zijn illegaal verblijf en na weigering van haar vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geen verblijfsaanvraag of verzoek ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft sinds 07/04/2017 in België. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21/04/2017 werd bij beslissing van 18/07/2017 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van internationale bescherming.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/07/2017 dat haar betekend werd op 26/07/2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene man D. (...) B. (...) (°(...)) en 4 kinderen D. (...) J. (...) (°(...)), D. (...) E. (...) (°(...)), D. (...) F. (...) (°(...)), D. (...) A. (...) (°(...)) ook illegaal in België verblijven. Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt. De loutere omstandigheid dat verzoeker en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkenes kinderen gaan in België naar school, echter het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Betrokkenes kinderen hebben de mogelijkheid hun studies af te maken in het land van herkomst (RVV, nr. 125.845 van 20 juni 2014). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in precair of illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de

belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan de eigen handelingen van betrokkene om zich manifest in illegaal verblijf te nestelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene's schoonfamilie ook in België verblijft. Met name haar schoonouders D. (...), R. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)), haar schoonbroer D. (...), B. (...) (°(...)) en diens gezin en haar twee schoonzussen D. (...), S. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)).

Het feit dat betrokkene's schoonouders D. (...), R. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)) reeds op 27/03/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en dat dit hen betekend werd op 01/04/2014 zorgt ervoor dat zij ook illegaal op het grondgebied verblijven. Betrokkene's schoonbroer D. (...), B. (...) (°(...)) heeft een verblijfsaanvraag lopen, maar momenteel geen vast verblijfsrecht in het Rijk. Hij en zijn gezin bevinden zich daardoor ook in precair verblijf.

Het gegeven dat betrokkene's schoonzussen D. (...), S. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)) zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Macedonië niet in de weg staan. Zij toont namelijk niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonzussen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een inreisverbod staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's schoonzussen kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een inreisverbod vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene.

Betrokkene verklaart dat de rest van de familie nog wel in Macedonië verblijft en in die zin vormt een terugkeer naar Macedonië geen schending van 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat haar dochter D. (...) J. (...) (°(...)) een mogelijke longontsteking zou hebben. Hiervoor zou nog een RX gemaakt worden. Betrokkene legt hier echter geen attesten van voor dat dit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De opvolging van deze luchtwegproblemen kan vanuit de FITT-woning verder opgevolgd worden.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zij werd door een ambtenaar van de dienst vreemdelingenzaken op 08/01/2020 nochtans geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 21 september 2020 stelt verzoekende partij een schorsingsberoep bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: UDN) in tegen de bijlage 13septies. De vordering tot schorsing bij UDN wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 241 390 van 24 september 2020.

Op 14 oktober 2020 dient verzoekende partij voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 april 2021 wordt dit verzoek door het CGVS onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoekende partij een beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 281 623 van 9 december 2022.

## 2. Over de rechtspleging

2.1 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2 Waar verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt de kosten van het geding ten laste van verweerder te leggen en verweerder in zijn nota met opmerkingen vraagt de kosten ten laste van verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen der partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

### 3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Krachtens artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet komt het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toe te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht, niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering in zoverre zij is gericht tegen de maatregel tot vrijheidsberoving (cf. RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

### 4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar eerste middel zet zij het volgende uiteen:

*“Zoals uit het arrest van de Raad nr. 196.021 inzake het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot blijkt, maakte de echtgenoot gewag van het feit dat hij regelmatig lastiggevallen werd door de politie omdat deze op zoek zijn naar zijn broer B. (...), wiens uitlevering door Noord-Macedonië werd gevraagd. De Raad verweet (de advocaat van) verzoekers hiervan geen documenten mee te delen. De Raad meende dat de verklaringen van de echtgenoot van verzoekster niet geloofwaardig waren.*

*Ondertussen blijkt uit het arrest van de Raad van 29 mei 2020 nr. 236.214, punt 3.7 dat de broer B. (...) wel degelijk tot een gevangenisstraf van 4 jaar veroordeeld werd. Uit het arrest van 15 september 2017 nr. 192.060, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten van de broer werd vernietigd, blijkt dat Noord-Macedonië hierom de uitlevering heeft gevraagd.*

*Hieruit volgt dat de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot moeten herbekeken worden.*

*Zoals blijkt uit het feitenrelaas werden verzoekster en haar 4 minderjarige kinderen t.g.v. een nieuw bevel op 16 september 2020 opgesloten in een terugkeewoning.*

*Op 30 september 2020 zag kinderpsychiater S. (...) de 4 kinderen, die vergezeld waren van een tante en de schooljuffrouw, maar de kinderpsychiater onderzocht hen alleen. Het oudste kind verklaart dat de politie in Noord-Macedonië heel vaak aanwezig was, ze werden gevolgd, moesten regelmatig uit hun auto, waarna deze volledig gecontroleerd werd. Ze herinnert zich hoe haar papa door de politie werd vastgenomen en hardhandig is aangepakt. Deze feiten hebben zich bij herhaling voorgedaan. Het tweede kind bevestigt het verhaal van zijn zus. Ze missen de school na 2 weken opsluiting en willen niet*

*terug naar Noord-Macedonië wegens niet veilig. Ze herinneren zich de politie-interventies, het woord politie valt voortdurend. De kinderpsychiater besluit dat er een vermoeden van trauma is.*

*Op grond van dit verslag hebben de kinderen een verzoek om internationale bescherming ingediend. Op 14 oktober 2020 worden de ouders en de kinderen bij verweerder verwacht.*

*Uit het verslag van de kinderpsychiater blijkt dat de ouders en de kinderen in Noord-Macedonië wellicht werden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit geen enkel gegeven blijkt dat dit niet meer het geval zou zijn in geval van terugkeer naar het land van herkomst.*

*Wanneer de Raad een middel onderzoekt afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM, dient een toetsing ex nunc te gebeuren. Ook al dateert het verslag van de kinderpsychiater van na het nemen van de bestreden beslissing, daarmee dient rekening gehouden te worden.*

*Overigens blijken deze elementen reeds in de kiem aanwezig in het PV van het verhoor van 8 januari 2020, vermits vermeld wordt: "In Macedonië kregen de kinderen stress van de politie", "Ze zijn daar zo geschrokken van de politie en nu hebben ze gezien dat de politie hier goed is voor hen en niet is zoals in Macedonië". Aldus werden er elementen gegeven die in hoofde van de kinderen een aanduiding kunnen zijn van een schending van artikel 3 EVRM. In dat geval is het de taak van verweerder om zulke twijfel weg te werken en aan te tonen dat een verwijdering naar Macedonië geen schending uitmaakt van dit artikel. Dit is niet gebeurd.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten is in strijd met artikel 3 EVRM."*

4.2 In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ter adstruering van haar tweede middel zet zij het volgende uiteen:

*"Dit artikel beschermt o.m. het gezinsleven.*

*Het bevel om het grondgebied te verlaten betreft enkel verzoekster en haar kinderen, niet haar echtgenoot.*

*Verzoekster en haar kinderen kunnen niet alleen verwijderd worden, zonder de echtgenoot. Een repatriëring van een deel van het gezin is een ongeoorloofde inmenging in het recht op gezinsleven (RvV 14 december 2017, nr. 196.662; 2 juli 2020, nr. 238.762). Bijgevolg wordt artikel 8 EVRM geschonden.*

*Het motief in de bestreden beslissing dat het volledige gezin terug dient te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM nageleefd wordt, dat de echtgenoot zich steeds kan aanbieden (lees: aanmelden) om samen met zijn familie verwijderd te worden, hij steeds de mogelijkheid heeft om samen terug te keren en, indien hij zich niet aanmeldt, kan enkel vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van verzoekster zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand gewerkt wordt, kan niet aanvaard worden. Het komt niet aan verzoekster en haar man toe om ervoor te zorgen dat dit artikel 8 nageleefd wordt, verweerder met daarvoor zorgen."*

4.3 In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 2, lid 2 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van hun derde middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

*"1. Dit artikel beschermt o.m. het privéleven.*

*In de bestreden beslissing aanvaardt verweerder dat verzoekster en haar kinderen, die sinds meer dan 3 jaar in België wonen, een privéleven hebben en dat de bestreden maatregel een inmenging hierop uitmaakt. De beslissing stelt immers dat "De loutere omstandigheid dat verzoeker (lees: verzoekster) en haar kinderen in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten".*

*De inmenging is door de wet voorzien en de bestreden maatregel beschermt een legitiem doel, nl. de bescherming van de openbare orde, meer bepaald de controle op de immigratie.*

*2. De maatregel is evenwel niet noodzakelijk in een democratische samenleving.*

*Er kan een onderscheid gemaakt worden tussen de verwijdering van een gevestigde vreemdeling enerzijds en de vraag of de Staat een vreemdeling moet toelaten tot zijn grondgebied of hem een recht op verblijf geven wanneer hij reeds sinds enige tijd op het grondgebied verblijft. In het eerste geval kan artikel 8 met zich meebrengen dat op de Staat een negatieve plicht rust om de vreemdeling niet te verwijderen, in het tweede geval de positieve plicht om hem een recht op verblijf te geven. Maar in beide gevallen moet dit nagegaan worden aan de hand van dezelfde criteria, die het mogelijk moeten maken een fair balance te maken tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling en die van de samenleving (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen; 1 maart 2018, Ejimson/Duitsland; RvV 30 juni 2014, nr. 125.837; 23 juni 2016, nr. 170.460; 28 april 2017, nr. 186.307; 11 september 2017, nrs. 191.799 en 191.800; 14 december 2017, nr. 196.662; 17 juli 2020, nrs. 238.735 en 238.736).*

*3. Dit wordt nagegaan aan de hand van een aantal criteria, de zogenaamde Boultif-Unercriteria:*

- 1. De aard en de ernst van het door de vreemdeling gepleegde misdrijf*
- 2. Het tijdsverloop sinds het plegen van het misdrijf en het gedrag van de vreemdeling*
- 3. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf bij de aanvang van het gezinsleven*
- 4. De duur van het verblijf in België*
- 5. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen*
- 6. De gezinstoestand van de vreemdeling*
- 7. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren en hun leeftijd*
- 8. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden bij het volgen naar het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt*
- 9. Het belang en het welzijn van de kinderen, en in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen van de vreemdeling zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar uitgewezen wordt*
- 10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming.*

*Er werd geen misdrijf gepleegd, zodat de 3 eerste criteria de balans niet kunnen doen overhellen naar een verwijdering van het grondgebied. Criterium 8 is niet van toepassing vermits alle gezinsleden dezelfde nationaliteit hebben, nl. van Noord-Macedonië (criterium 5).*

*Met de duur van het verblijf in België (criterium 4), namelijk 3 jaar en 5 maanden, werd in de bestreden beslissing geen rekening gehouden, noch voor verzoekster, noch voor de kinderen.*

*Voor het overige,*

*a. Mb.t. verzoekster*

*Hier is voornamelijk van belang het criterium 10. Uit de stukken blijkt het volgende:*

- Zij volgde in het schooljaar 2017-18 een vorming bij het Centrum voor basiseducatie;*
- P. (...) M. (...), buurtwerker van (...), verklaart dat de familie zeer goed gekend is door zijn organisatie. Het contact van zijn organisatie is een middel om met hen een traject af te leggen, hen te versterken, hun netwerk te verbreden en drempels te verlagen om hen in de directe omgeving te integreren. Daardoor kent hij de familie al 3 jaar en heeft hen in positieve zin zien evolueren. Ze hebben grote stappen gezet en de familie is graag gezien in de buurt. Ondanks hun beperkte mogelijkheden trachten ze toch deel te nemen aan allerlei activiteiten in de buurt. Verzoekster komt met de kinderen regelmatig naar hun diverse activiteiten zoals de soepmomenten en de buurtbabbels. Haar man valt op door zijn optimistische kijk op het leven, hij wil altijd een babbeltje slaan wat zijn Nederlands ten goede komt. Verzoekster neemt zeer regelmatig deel aan de mama-activiteiten op school en is onlangs gestart met een fietscursus. De familie is een absolute meerwaarde in de buurt, zij zijn zeer graag gezien en hij hoopt dat zij hun leven verder in de buurt kunnen uitbouwen;*
- K. (...) T. (...), zorgcoördinator lager onderwijs van de vrije basisschool (...), verklaart m.b.t. de ouders dat zij gemotiveerd zijn, steeds aanwezig tijdens oudercontacten/ouderwerkingen/gezinsleren en overstap, zij tonen interesse voor het schoolleven, hebben een heel*

goed contact met de school, zijn steeds in orde met materialen/taken/documenten, houden rekening met de afspraken in de school gemaakt, voeden hun kinderen plichtsbewust op, zijn lief voor de kinderen en willen het beste voor hen, tonen inzet om de taal te leren en leren vlot de taal, willen dat de kinderen zich inzetten en zich goed gedragen, zorgen thuis goed voor de kinderen, geven de kinderen de kans om deel te nemen aan de huiswerkklass en zijn bezorgd omtrent het welzijn, welbevinden en de denkontwikkeling;

- Haar collega I. (...) V. (...) voor het kleuteronderwijs geeft een identieke getuigenverklaring;
- C. (...) C. (...) J. (...), diversiteitsambtenaar van de Stad Beringen, verklaart dat verzoekster zich ingeschreven heeft voor de fietsschool op 14 september 2020 (2 dagen voor haar opsluiting!). Dankzij buurtwerking (...) had zij al een fiets ontvangen van de organisatie (...). Er wordt veel belang gehecht aan de mobiliteit van de inwoners en opdat door hun zelfredzaamheid ze zich kunnen verplaatsen. Zo ontmoeten ze vele nieuwe mensen en kunnen ze hun netwerk vergroten en het biedt voordelen op het gebied van sociale participatie, vrije tijd en gezondheid. Verzoekster en de kinderen zijn een voorbeeld voor vele inwoners en nieuwkomers. Kortom, echte Beringenaars!;
- De huisarts verklaart dat verzoekster haar best doet om zich te integreren door o.a. Nederlands met hem te praten;
- Een petitie gestart door de leerkracht H. (...) B. (...) met de vraag dat verzoekster en de kinderen in België kunnen blijven heeft op enkele dagen meer dan 1.000 handtekeningen opgeleverd.

b. M.b.t. de kinderen, tussen 11 en 5 jaar oud

Hier zijn voornamelijk van belang de criteria 9 en 10. Uit de stukken blijkt het volgende:

- Een leerkracht in (...) H. (...) B. (...) schrijft: "We zijn op dit moment zo erg aangedaan dat ik graag u wil aanschrijven. De kinderen van het gezin D. (...) zijn leerlingen van mij (...). Ook de mama S. (...) heb ik persoonlijk kunnen ontmoeten. Een gezin zo vriendelijk, zo behulpzaam (ook al hadden ze het zelf moeilijk), zo beleefd en dankbaar...De toekomst van de kinderen zijn een prioriteit van de ouders. Ik wil u smeken, laat deze gezin in België. Geef hen een kans. Neem de toekomst van deze kinderen niet af De kinderen dromen van een toekomst hier. Ze hebben de taal goed onder de knie. Ze willen zoveel doen hier. Geef hen aub een kans";
- Vele medeleerlingen vooral van het oudste kind doen een warme oproep om de kinderen in België te laten.

4. In de bestreden beslissing wordt m.b.t. het bevel, samengevat, het volgende gemotiveerd:

- Ook de man en de 4 kinderen verblijven illegaal in België, het volledige gezin dient terug te keren naar Noord-Macedonië zodat artikel 8 EVRM nageleefd wordt. De loutere omstandigheid dat zij in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé- en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten;
- Verzoekster toont niet aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen haar belangen zou ingaan. Gelet op haar precair verblijf in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen;
- Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij België dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden;
- De kinderen gaan in België naar school, maar het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg vermits ze ook daar kunnen schoollopen. Het recht op onderwijs strekt er niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te waarborgen of een tewerkstelling te verzekeren. De kinderen kunnen hun studies afmaken in het land van herkomst. Uit het recht op onderwijs kan niet een recht op verblijf afgeleid worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. De verplichte scholing vond steeds plaats in precair of illegaal verblijf. Het is bijgevolg verzoekster die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België schoolgelopen hebben en nog schoollopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontnomen. Dit verandert niets aan de vaststelling dat de moeder bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precair verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij liet het schoolbezoek van

haar kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Indien haar kinderen hun schooljaar moeten onderbreken is dit te wijten aan verzoekster om zich in illegaal verblijf te nestelen:

- Verzoekster heeft schoonfamilie in België: haar schoonouders, haar schoonbroer en diens gezin en haar 2 schoonzussen. Een aantal van hen verkeert in onwettig verblijf, een aantal in precair en een aantal in wettig verblijf. Verzoekster is echter niet afhankelijk van hen. Een repatriëring is bijgevolg niet in strijd met het privé- en gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM. Een repatriëring naar Noord-Macedonië vormt geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van verzoekster. Bovendien verblijft een deel van de familie nog daar;
- Een dochter heeft mogelijk een longontsteking, daarvoor zou nog een RX gemaakt worden. Verzoekster legt hier geen attesten voor dat dit een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan. De opvolging kan vanuit de terugkeerwoning verder opgevolgd worden. Verweerder heeft bijgevolg rekening gehouden met artikel 74/13 Vw.;
- In het raam van artikel 74/9, § 3 Vw. en het KB van 17 september 2014 werd verzoekster op 8 januari 2020 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van verweerder over de betekenis van een bevel en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer, maar zij ondernam geen poging om hiervan gebruik te maken.

5. Uit het voorgaande kan niet afgeleid worden dat artikel 8 EVRM en de andere ingeroepen bepalingen werden nageleefd.

Verzoekster roept de schending van het privéleven in.

5.1. Op grond van artikel 2, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag wordt het kind beschermd tegen alle vormen van discriminatie of bestraffing op grond van de status of activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders. Op grond van artikel 24, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU vormt het belang van het kind een essentiële overweging bij alle handelingen i.v.m. kinderen. Het Handvest is van toepassing vermits het bevel de omzetting is van Europees recht, meer bepaald de Terugkeerrichtlijn. Op grond van artikel 14 EVRM wordt het genot van de rechten en vrijheden vermeld in het Verdrag (art. 8] verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status. Op grond van artikel 74/13 Vw. houdt verweerder bij het nemen van een bevel rekening met het hoger belang van het kind.

Vermits artikel 24 van het Handvest gebaseerd is op het Kinderrechtenverdrag, kan met het gestelde in artikel 2, lid 2 rekening gehouden worden (RvV 14 december 2017, nr. 196.662).

5.1.1. In het arrest nr. 241.390 waarbij de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen, stelt de Raad in punt 3.3.1.4. dat de verwijdering van illegale vreemdelinge uit België voorzien is in de Vreemdelingenwet en bijgevolg geen discriminatie of bestraffing van kinderen op grond van de activiteiten van, de meningen geuit door of de overtuigingen van de ouders is. Artikel 2, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag is niet van toepassing op de bestreden beslissing, aangezien er geen sprake is van een discriminatie of bestraffing maar van een toepassing van de Vreemdelingenwet. Verzoekster uit hiermee een wetskritiek, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

De Raad heeft kennelijk het middel verkeerd begrepen. Verzoekster doet helemaal niet aan wetskritiek, maar roept het middel in tegen het motief van de bestreden beslissing volgens hetwelk verzoekster de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in precair of illegaal verblijf. Dit wordt besproken hieronder in punt 5.2.1.

5.1.2. Anderzijds wordt in het arrest nr. 241.390 gesteld dat "In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, steunt artikel 24 van het Handvest niet op deze bepaling", en wordt er ook verwezen naar de Toelichtingen bij artikel 24, volgens dewelke dit artikel is gebaseerd op het Kinderrechtenverdrag, "met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag".

Anders dan het arrest blijkbaar meent, betekent "met name" onder meer, voornamelijk, en maken deze 4 artikelen geen uitputtende opsomming uit. Dat blijkt ook uit het gebruik van het woord "particularly" in het Engels, van "notamment" in het Frans en van "insbesondere" in het Duits van de Toelichtingen. Aldus kan gesteld worden dat artikel 24 een toepassing is ook van artikel 2, lid 2.

5.1.3. Verder wordt in punt 3.3.1.5. van het arrest nr. 241.390 gesteld dat, daar waar verzoekster verwijst naar de Boultif-Unercriteria, zij uit het oog verliest dat zijzelf en de kinderen nooit een verblijfsrecht hebben gehad in België. Bijgevolg kan verzoekster niet zonder meer stellen dat deze criteria onbeperkt op haar situatie van toepassing zijn. Gezien de door haar aangehaalde rechtspraak betrekking heeft op gevestigde vreemdelingen en verzoekster dit niet is, gaat de Raad in het raam van deze procedure niet verder in op haar uiteenzetting in dit verband.

Verzoekster wijst er evenwel op dat alvast in de aangehaalde arresten nrs. 125.837 en 170.460 het gaat om een weigering van verblijf, en bijgevolg niet om een gevestigde vreemdeling. Dat onderscheid doet ook niet ter zake, vermits de beginselen in de 2 gevallen dezelfde zijn en de fair balance op een gelijkaardige manier moet gemaakt worden.

5.1.4. In punt 3.3.1.6. van het arrest nr. 241.390 tenslotte stelt de Raad dat verzoekster in het verzoekschrift tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid voor het eerst elementen aanhaalt inzake haar privéleven en dat van haar kinderen, die het bestuur onbekend waren en waarmee het bestuur bijgevolg geen rekening kon houden. De wettigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikte op het ogenblik van het nemen van deze beslissing.

Dat is hier om een dubbele reden niet het geval:

1) Het feit dat verzoekster nieuwe elementen meedeelt die het bestuur niet kende is het gevolg van het falen van het bestuur van haar onderzoeksplicht bij het maken van een fair balance bij het onderzoek van de schending van artikel 8 EVRM (zie infra, 5.2.2);

2) De Raad dient bij het onderzoek van het middel gegrond op artikel 8 EVRM een ex nunc toetsing te doen, zodat rekening dient gehouden te worden met elementen die dateren van na de bestreden beslissing (EHRM (GK) 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk, § 93).

5.2. De motieven van het bevel kunnen als volgt weerlegd worden.

5.2.1. De motivering dat de verplichte scholing steeds plaats vond in precair of illegaal verblijf en dat verzoekster de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in precair verblijf en hen jarenlang te hebben laten schoollopen in precair of onwettig verblijf ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, is geen juist motief. Uit artikel 2, lid 2 volgt dat de kinderen niet kunnen gediscrimineerd worden omwille van de status van onwettig verblijf of de activiteiten van de ouders. De basisbescherming die een kind geniet en omschreven is in het Kinderrechtenverdrag, is niet afhankelijk van het optreden van de ouders (RvV 20 juni 2016, nr. 170.111). Dat volgt ook uit artikel 8 juncto artikel 14 EVRM: het genot van de vrijheid bepaald in artikel 8 wordt verzekerd zonder enig onderscheid op een aantal gronden. De woorden "zoals" en "andere status" betekenen dat de gronden die volgen, niet beperkend zijn opgesomd (J. Velu en R. Ergec, *Convention européenne des droits de l'homme*, RPDB 2015, 154 nr. 156 en P. Van Dijk, F. Van Hoof, A. Van Rijn en L. Zwaak, *Theory and practice of the European Convention on human rights*, 2018, 1003, beiden verwijzend naar EHRM 8 juni 1976, Engel e.a./Nederland, § 72). Overigens moet verweerder aantonen dat het criterium objectief is (EHRM 24 mei 2016, Biao/Denemarken), wat gelet op het voorgaande niet het geval is.

Dit komt voor als een determinerend motief.

5.2.2. De beslissing stelt onterecht dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van de hun vertrouwde omgeving impliceert, geen verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit niet tegen haar (lees hun) belangen zou ingaan. Het verblijf zelf is ook niet stabiel.

De vereiste van artikel 8 EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen, en gelet op het feit dat dit artikel primeert op de Vreemdelingenwet, is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of kon hebben. Op verweerder rust een procedurele verplichting om na te gaan welke de elementen zijn die de concurrerende belangen van de samenleving en van de vreemdeling in de ene of in de andere richting doen overhellen (EHRM 13 december 2016, Paposhvili/België, § 224-225). Het is de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Deze procedureregeling is van toepassing zowel op situaties van voortgezet verblijf als van een

*eerste toelating; de overheid gaat zijn beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 wanneer hij faalt op zorgvuldige wijze een billijke belangenafweging te maken (RvV 19 mei 2016, nr. 167.798; 29 maart 2017, nr. 184.616; 27 april 2017, nr. 186.151; 20 oktober 2017, nr. 194.029; 24 augustus 2018, nr. 208.200).*

*Verweerder heeft duidelijk geen dergelijk onderzoek uitgevoerd m.b.t. het privéleven van verzoekster en nog minder m.b.t. dat van de kinderen. Nochtans had verweerder hier ruimschoots de tijd toe, vermits de beslissing vermeldt dat sinds 8 januari 2020 de terugkeer van het gezin wordt voorbereid en uit het dossier blijkt dat in mei het proces van terugkeer in een stroomversnelling is geraakt.*

*Uit de stukken vermeld in punt 3, die te maken hebben met de Boultif-Uner-criteria 9 en 10, blijkt integendeel dat verzoekster en de kinderen zeer hechte sociale en culturele banden hebben met België, terwijl verweerder niet aantoont dat de kinderen zulke banden hebben met het land van herkomst, wat overigens niet kan vermits ze op zeer jonge leeftijd vertrokken zijn.*

*5.2.3. De stelling dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat aan kinderen die in België naar school gaan niet automatisch een verblijfstitel dient afgegeven te worden, ook al zou het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zijn dan in België, is natuurlijk juist, maar doet niet ter zake. Verweerder dient na te gaan of gelet op de concrete omstandigheden van de zaak het schoollopen van de kinderen een element is dat, samen met andere elementen, de balans in het voordeel van de samenleving of van de vreemdeling moet doen overhellen.*

*Naast de reeds voornoemde elementen van sociale en culturele banden met België, moet verweerder nagaan of het redelijk is te verwachten dat de kinderen zonder al te grote problemen het onderwijs kunnen verderzetten in Noord-Macedonië. De stelling dat de kinderen hun studies kunnen afmaken in hun land van herkomst is een blote bewering. Dat zal wellicht makkelijker gaan voor het jongste kind, dat in België kleuteronderwijs volgt, dan het oudste kind, dat in het vijfde leerjaar zit, maar dat onderscheid wordt in de beslissing niet gemaakt.*

*Het is algemeen bekend, en de procedurele verplichting die op verweerder rust brengt met zich mee dat hij daarmee rekening dient te houden, dat het Macedonisch, de officiële taal van het land van herkomst, in het Cyrillisch schrift is gesteld, een schrift dat de kinderen niet kunnen lezen vermits zelfs het oudste kind slechts 6 jaar was toen het Noord-Macedonië verliet en nog niet had leren lezen, laat staan de andere kinderen. Met deze moeilijkheid had verweerder rekening moeten houden (RvS 6 augustus 2015, nr. 11.461(c); RvV 24 januari 2017, nr. 181.193), wat niet het geval is. Bovendien blijkt uit het dossier dat het gezin tot de Albanese minderheid in dat land behoort en Albanees hun moedertaal is, zodat de kinderen zelfs de officiële landstaal van het land van herkomst niet spreken! Hoe kunnen ze dan daar schoollopen? Het arrest nr. 241.390 stelt in dit verband dat het niet onmogelijk is voor de kinderen om zich aan te passen aan een nieuwe taal of dit nieuwe schrift, maar verzoekster verwijt de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening te houden en deze niet te betrekken bij de fair balance. Het komt overigens niet de Raad toe om zich hierover uit te spreken zonder dat verweerder dit in de beslissing gedaan heeft, vermits de Raad zijn eigen beoordeling niet in de plaats mag stellen van deze van verweerder.*

*Ook dient vastgesteld te worden dat de kinderen uit de klas weggerukt worden 2 weken nadat het schooljaar begonnen is. Dat verklaart wellicht gedeeltelijk de grote solidariteit van de schoolvriendjes. Verweerder is daarvoor verantwoordelijk: vermits hij de verwijdering al sinds januari voorbereidt, en actief sinds mei, had hij een beter ogenblik kunnen kiezen, bijvoorbeeld in de grote vakantie, zoals gebeurde in de zaak beoordeeld in het arrest van 14 maart 2019 nr. 218.198. Ondergetekende begrijpt wel dat verweerder niet gezinnen met kinderen kan verwijderen alleen in de schoolvakanties, maar dat was hier wel aangewezen gelet op het feit dat 1) dit voorbereid wordt sinds januari, en 2) het gaat om niet minder dan 4 kinderen.*

*5.2.4. Verweerder noteert dat verzoekster schoonfamilie in België heeft, waarvan een deel recht op verblijf heeft en een deel niet. Het is juist dat verzoekster met deze familieleden geen gezinsleven in de zin van artikel 8 uitoefent. Maar dit is wel een element van haar privéleven (EHRM 9 oktober 2013, Slivenko/Letland; 2 juni 2005, Znamenskaya/Rusland, § 27; 18 december 2018, Saber en Boughassal/Spanje, § 39; RvV 8 januari 2016, nr. 159.616; 24 maart 2017, nr. 184.319; 21 december 2017, nr. 196.963; 14 december 2018, nr. 214.051; 21 februari 2019, nr. 217.248). Dat wordt niet in de balans gelegd.*

5.2.5. Verweerder noteert ook dat verzoekster "reeds enige tijd" in België verblijft. Het gaat in casu om een verblijf van 3 jaar en 5 maanden. Voor een vreemdeling die sinds een aantal jaren in het gastland verblijft, dient in ieder geval het recht op bescherming van het privéleven onderzocht te worden, rekening houdend met de sociale integratie van de vreemdeling.

Verweerder betwist niet dat verzoekster een privéleven heeft in België. Verweerder betwist ook niet dat een privéleven opgebouwd in onwettig verblijf een beschermenswaardig privéleven is. Dat is overigens zo, vermits, of het langdurig verblijf in België plaatsvond in rechtmatig of onrechtmatig verblijf, dat geen afbreuk doet aan de integratie die tijdens zulk langdurig verblijf tot stand komt (RvV 8 januari 2016, nr. 159.616).

In het arrest nr. 241.390 stelt de Raad dat het privéleven voornamelijk opgebouwd werd in precair of illegaal verblijf en dat daar in beginsel geen rekening mee kan gehouden worden, tenzij uitzonderlijke omstandigheden zich voordoen. Er wordt herhaald dat verweerder in de bestreden beslissing niet betwist dat een privéleven opgebouwd in onwettig verblijf een beschermenswaardig privéleven is. Het motief van het arrest kan niet aanvaard worden, omdat de Raad gelet op zijn annulatiebevoegdheid niet het beroep kan verwerpen met een eigen motivering vermits de Raad alleen de wettigheid van de beslissing kan nagaan en niet zijn eigen beoordeling in de plaats kan stellen van die van het bestuur, zoals de Raad overigens zelf elders in het arrest aangeeft. Overigens werd in het recente arrest EHRM 18 februari 2020, Makdoudi/België, het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aanvaard ook al verbleef de vreemdeling onwettig in België.

5.2.6. Verweerder stelt dat de longontsteking van een van de kinderen kan verzorgd worden tijdens het verblijf in de terugkeerwoning en dat aldus artikel 74/13 Vw. nageleefd wordt. Dat is minstens te kort door de bocht, vermits dat artikel ook vereist dat bij het nemen van een bevel verweerder ook rekening houdt met het hoger belang van de kinderen, quod non.

5.3. Een onderzoek naar het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM impliceert dat verweerder enerzijds alle criteria die van toepassing zijn heeft onderzocht, en anderzijds dat hij van die criteria een juiste evaluatie heeft gemaakt, en dit zowel in functie van verzoekster als van de kinderen. M.a.w. er moet nagegaan worden of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een fair balance tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven in België en anderzijds het algemeen belang van de samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde (RvV 14 december 2017, nr. 196.662).

Uit het voorgaande blijkt dat dit niet het geval is. M.b.t. verzoekster zijn o.m. de elementen vermeld in de punten 5.2.4 en 5.2.5 niet onderzocht. M.b.t. de kinderen zijn de sociale en culturele banden sinds 3 jaar opgebouwd (zie punt 5.2.2) onzorgvuldig of zelfs niet onderzocht. Dat is evenmin het geval met de moeilijkheden die de kinderen zullen ondervinden bij het schoollopen in het land van herkomst, o.a. het niet-kennen van de landstaal.

Verweerder dient uiteen te zetten waarom het belang van de staat dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving primeert op de belangen van verzoekster en haar kinderen. Het motief dat de loutere omstandigheid dat zij in België een privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, op zichzelf geen hinderpaal vormt om dit privéleven elders (waar?) of in het land van herkomst voort te zetten, is slechts een algemene stellingname en dus onvoldoende. Er is immers geen concrete belangenafweging maar een holle verwijzing naar de rechten van verzoekster en haar kinderen.

*Bijgevolg zijn de aangevoerde bepalingen geschonden."*

4.4 In een vierde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §2 en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet, alsook van de formele motiveringsplicht. Ter adstruering van haar vierde middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

*"Eerste onderdeel.*

Verweerder staat geen termijn voor vrijwillig vertrek toe omdat er een risico op onderduiken bestaat, meer bepaald

- enerzijds omdat verzoekster na illegale binnenkomst of verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend heeft, of heeft het verzoek om internationale bescherming niet gedaan binnen de termijn door de wet bepaald (art. 1, § 2, 1° Vw.),
- en anderzijds heeft zij duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (art. 1, § 2, 4° Vw.).

*Dit wordt concreet gemotiveerd*

- wat het eerste motief betreft: verzoekster heeft tijdens haar illegaal verblijf en na de weigering van haar verzoek om internationale bescherming haar verblijf niet trachten te regulariseren. Dit is geen juiste toepassing van artikel 1, § 2, 1° Vw.: ofwel dient de vreemdeling een verblijfsaanvraag in, ofwel dient hij een verzoek om internationale bescherming in. De wettekst vereist niet dat na afwijzing van dit verzoek de vreemdeling nog bijkomend een verblijfsaanvraag moet indienen;
- wat het tweede motief betreft: verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017, verzoekster bewijst niet dat zij deze beslissing heeft uitgevoerd.

*Dit tweede motief is feitelijk juist. Maar dat is onvoldoende. Immers, ook al heeft artikel 1, § 2 Vw. het over "een of meer volgende objectieve criteria", dit is geen correcte omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn, dat het heeft over "redenen" in het meervoud. Vermits verweerder slechts één correct motief aanhaalt, is niet aangetoond dat er een risico op onderduiken bestaat.*

*Tweede onderdeel*

*Dat is evenmin het geval omdat het niet voldoende is gevallen van artikel 1, § 2 Vw. aan te halen: het risico "moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek" vastgesteld, "rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval".*

*Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de vreemdeling, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid en zijn gedrag; het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, volstaan dus op zichzelf niet om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (Kamer 2016-17, 2548/1,19).*

*Welnu, motivering hierover ontbreekt volkomen. Het is niet voldoende dat zulke motivering zou kunnen gevonden worden bij de motivering inzake het bevel. Noch de Raad, noch de partijen kunnen immers in de plaats van het bestuur afleiden uit motivering betreffende een andere beslissing - het nemen van een bevel - of deze motivering al dan niet ook kan gelden m.b.t. de termijn van het bevel.*

*Ook al ligt de bewijslast bij verweerder, verzoekster laat opmerken dat zij al jarenlang in dezelfde wijk woont, dat zij op geen enkel ogenblik zich schuilgehouden heeft. Hoe zou dat trouwens mogelijk zijn met 4 minderjarige kinderen? Ze werd thuis aangetroffen.*

*Er is bijgevolg geen risico op onderduiken.*

*Er is wel een motivering m.b.t. het risico op onderduiken bij de beslissing tot opsluiting, maar de Raad kan daar geen rekening mee houden vermits hij niet bevoegd is inzake. Overigens bevat deze motivering enkel enkele vage beweringen.*

*Derde onderdeel.*

*Uit de bewoordingen van artikel 74/14, § 3, eerste lid Vw. blijkt, gelet op het gebruik van het woord "kan", dat verweerder een discretionaire bevoegdheid heeft om af te wijken van de termijn van 30 of 7 dagen bepaald in § 1. Tevens blijkt ook een keuzemogelijkheid wat de daadwerkelijke duur van de termijn betreft, die kan variëren van 0 tot 6 dagen. Het gaat bijgevolg om een dubbele discretionaire bevoegdheid.*

*Indien een beslissing enkel een motivering bevat m.b.t. de eerste discretionaire bevoegdheid (de keuze om te opteren voor een termijn die afwijkt van de normale termijn van 30 of 7 dagen), maar niet m.b.t. de tweede discretionaire bevoegdheid (minder dan 7 dagen of 0 dagen), wordt de formele motiveringsplicht geschonden. Het is immers slechts wanneer een termijn van 0 dagen wordt toegepast,*

*dat de vreemdeling gedwongen kan worden verwijderd (RvV 24 juni 2016, nr. 170.505; 31 juli 2016, nr. 172.727).*

*Wanneer geen termijn toegestaan wordt, moet dit gemotiveerd worden (RvV 30 juni 2017, nr. 189.321; 22 mei 2017, nr. 187.290). Daar een beslissing m.b.t. de termijn onlosmakelijk verbonden is met de beslissing tot afgifte van een bevel, waarbij de ene component niet kan voortbestaan zonder de andere, dient het gehele bevel vernietigd te worden wanneer de bepaling van de termijn op onwettige wijze is tot stand gekomen (RvV idem)."*

4.5 In een vijfde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Ter adstruering van haar vijfde middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

*"In het dossier bevindt zich een formulier waarbij verzoekster "gehoord" wordt.*

*Dit gebeurde door een politiecommissaris zonder tolk. Er wordt vermeld dat de verklaringen werden afgelegd in het "Nederlands zo goed mogelijk + vertaling door dochter". In een administratief verslag daarover staat dat de moedertaal Macedonisch is, wat zelfs onjuist is (zie het formulier van DVZ uit 2017; bij het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd van een Albanese tolk gebruik gemaakt) en "spreekt een beetje Nederlands".*

*Daarbij kan het volgende aangevoerd worden:*

- 1. De vreemdeling dient gehoord te worden aangaande de modaliteiten van zijn terugkeer, te weten de termijn voor vertrek en de vrijwillige of gedwongen aard van het vertrek (RvV 25 februari 2016, nr. 162.808]. Op het formulier staat een kruisje voor de vraag over de gedwongen verwijderingsmaatregel en wordt verwezen naar blz. 4. Het formulier telt evenwel slechts 3 bladzijden. Bovendien, gelet op de beperkte kennis van het Nederlands kan verzoekster onmogelijk via een geschreven tekst hiervan kennisnemen.*
- 2. Het hoorrecht moet op een kwalitatieve manier gebeuren (RvV 18 januari 2018, nr. 198.113, bevestigd bij RvS 4 april 2018, nr. 12.780 [c]. Welnu, het is niet ernstig om verzoekster te ondervragen met als tolk een van haar kinderen. Dat zou beter kunnen met het oudste kind dat 11 jaar oud is, dan met het jongste kind, dat 5 jaar oud is, maar er wordt zelfs niet vermeld welk kind de rol van tolk heeft uitgeoefend. Het belang van de aanwezigheid van een echte tolk is zo groot, dat bij gebrek daaraan niet kan gesteld worden dat er een kwalitatief hoorrecht heeft plaatsgevonden.*
- 3. Om na te gaan welk privéleven verzoekster kan laten gelden voor haar en voor haar kinderen, moet ze daarvoor voldoende ruimte krijgen. Dat zou misschien wel kunnen indien verzoekster daarover een antwoord had kunnen geven op de vragen op blz. 2, maar dat is niet het geval vermits verwezen wordt naar "een verslag eerder doorgestuurd", wat dat dan ook moge wezen.*

*Om al deze redenen dient besloten te worden dat het hoorrecht niet werd nageleefd.*

*Weliswaar levert niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht een schending daarvan. Dat is slechts het geval indien verweerder tot een andere beslissing had kunnen komen, nl. wanneer verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de al dan niet afgifte van een bevel met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden. Ook met het bepaalde in artikel 8 EVRM moet rekening worden gehouden vooraleer een bevel wordt genomen (RvV 17 juli 2020, nrs. 238.735 en 238.736]. Dat is in casu niet gebeurd, zoals hoger werd aangetoond: indien verweerder zijn procedurele verplichting inzake artikel 8 had nageleefd, zouden de elementen waarvan sprake in het derde middel door verweerder gekend zijn op het ogenblik dat hij het bevel nam. Of het derde middel al dan niet gegrond is, doet er niet toe: het volstaat dat het meedelen van deze elementen mogelijks verweerder er had toe kunnen bewegen geen bevel af te geven, zonder dat daar zekerheid over moet bestaan.*

*De omstandigheid dat verzoekster "gehoord" werd op 8 januari 2020 door een ambtenaar van DVZ doet niet af aan het voorgaande: het onderzoek naar de nuttige elementen inzake het privéleven is zeer oppervlakkig gevoerd, terwijl, zoals gezegd, het hoorrecht op een kwalitatieve wijze moet uitgeoefend worden. Er is overigens wel sprake van illegaal verblijf, maar niet van een bevel om het grondgebied te*

*verlaten, zeker niet met vasthouding, en ook niet de termijn voor vertrek, maar eerder van een vrijwillige terugkeer."*

4.6 In een zesde middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §2, 7, tweede lid en 74/9, §3 van de vreemdelingenwet. Ter adstruering van haar zesde middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

*"Volgens de bestreden beslissing moet op grond van artikel 7, tweede lid verzoekster zonder verwijl naar de grens teruggeleid worden, omdat er een risico op onderduiken bestaat."*

*Zoals aangetoond in het eerste en in het tweede onderdeel van het vierde middel is er geen risico op onderduiken en wordt bijgevolg ook artikel 7, tweede lid geschonden vermits er alleen kan teruggeleid worden indien de voorwaarden bepaald in artikel 74/14, § 3 Vw. vervuld zijn, quod non.*

*Bij de beslissing tot terugleiding wordt gemotiveerd inzake artikel 3 EVRM, maar dat houdt geen verband met de redenen waarom al dan niet teruggeleid kan worden, wel met het bevel.*

*Bovendien verwijst verweerder ten onrechte naar artikel 74/9, § 3 Vw. vermits dit naar een "eigen woning" verwijst. Een terugkeerwoning is geen eigen woning. En het is niet onmogelijk om in de eigen woning te verblijven vermits verzoekster al jaren in haar eigen woning verblijft."*

4.7 In een zevende middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Ter adstruering van haar zevende middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

*"Er wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, dat is de maximale duur bepaald in artikel 74/11, § 1 Vw. Volgens datzelfde artikel wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."*

*De motivering in dat verband heeft betrekking op het gezinsleven en het privéleven in België uitgeoefend, het recht op onderwijs van de kinderen. Het gaat om een motivering die ook in het bevel voorkomt.*

*Een inreisverbod heeft, wat de duur ervan betreft, een eigen specifieke motivering nodig. Op het einde van de beslissing wordt gezegd dat verzoekster niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven, terwijl ze op 8 januari 2020 door een ambtenaar van DVZ ervan werd verwittigd over de betekenis van een bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer. Dit motief toont niet aan dat de maximale duur van 3 jaar proportioneel is."*

4.8 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekende partij betoogt dat verzoekster haar schoonbroer in Noord-Macedonië weldegelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar. Verzoekende partij stelt dat zij regelmatig door de Noord-Macedonische politie werd lastiggevallen omdat deze naar deze (schoon)broer op zoek waren. Ze brengt in het kader van het huidige beroep een verslag van een kinderpsychiater bij, waaruit moet blijken dat de kinderen dit bevestigen. Verzoekende partij besluit dat zij 'wellicht' in Noord-Macedonië werd onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en dat niet valt uit te sluiten dat zij bij een terugkeer naar dit land hetzelfde risico loopt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, bemerkt de Raad dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Te deze kan dienstig worden verwezen naar arrest nr. 281 623 van 9 december 2022 waarin de Raad de volgende vaststellingen deed:

*“De Raad wijst er vervolgens op dat inzake het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen van 21 april 2017 door verwerende partij op 14 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst werd genomen. Er werd geoordeeld dat (i) zij niet aannemelijk gemaakt hadden dat zij door de Noord-Macedonische autoriteiten op bijzonder regelmatige basis werden lastig gevallen omdat deze op zoek zijn naar hun (schoon)broer ten gevolge van diens UÇK-activiteiten, (ii) zelfs al kon er aan de beweerdde problemen geloof worden gehecht, quod non, dan nog de ernst van de beweerdde vrees ondermijnd werd door de houding van eerste verzoekende partij, en de beweerdde voortdurende controles door de Noord-Macedonische politie in de loop van 2015 en 2016, gelet op de houding van eerste verzoekende partij, onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging of ernstige schade; en (iii) hoe dan ook niet aannemelijk werd gemaakt dat zij voor de aangehaalde problemen onvoldoende beroep konden doen, of bij een eventuele herhaling van deze problemen in geval van een terugkeer naar Noord-Macedonië zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 196 021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 november 2017, waartegen het beroep bij de Raad van State niet-toelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 12.686 van 23 januari 2018.*

*Bijgevolg resten er verzoekende partijen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorig verzoek.*

*De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoekende partijen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen. Verzoekende partijen kunnen dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.*

*(...)*

*Ter staving van hun tweede verzoek leggen zij hun Noord-Macedonische identiteitskaart, een rapport van kinder- en jeugdpsychiater dokter L. S. d.d. 30 september 2020 (...) Aangaande het gegeven dat hun kinderen stress hebben en in behandeling zijn bij een psychiater, stelt de Raad vast dat hieromtrent in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende wordt overwogen: “Betreffende uw verklaringen dat uw kinderen stress hebben en in behandeling zijn bij een psychiater (verklaring volgend verzoek d.d. 25 februari 2021, vragen 16 en 22), hetgeen u ondersteunt met een schrijven van dokter L. S. (...) d.d. 30 september 2020 waaruit blijkt dat er mogelijks sprake is van een trauma, kan er opgemerkt worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie niet blijkt dat etnische Albanezen (met het Noord-Macedonisch staatsburgerschap) discriminatie ondervinden bij de toegang tot de gezondheidszorg in uw land van herkomst. Uit niets blijkt dan ook dat, indien uw kinderen bij een terugkeer naar Noord-Macedonië nood zouden hebben aan een psycho-medische omkadering, zij hiertoe ten gevolge van Conventiegerelateerde criteria geen toegang zouden hebben.”*

Aldus hebben zowel het CGVS als de Raad zich reeds gebogen over de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM. De CGVS heeft, in een inmiddels definitief geworden beslissing, hieromtrent geoordeeld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij door de Noord-Macedonische politie op regelmatige tijdstippen wordt lastiggevalen; dat zij alsnog de ernst van de beweerde vrees niet aantoonbaar deze onvoldoende zwaarwichtig is om te worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade; en zij tenslotte niet aannemelijk maakt dat zij voor de voorgehouden problematiek onvoldoende beroep konden doen op de hulp en/of bescherming van de Noord-Macedonische autoriteiten. De beslissing van de CGVS werd intussen bestendigd voor de Raad bij arrest nr. 196 021. Het feit dat de (schoon)broer effectief is veroordeeld tot een gevangenisstraf, doet aan deze beoordeling geen afbreuk. Dit arrest heeft inmiddels gezag van gewijsde, zodat verzoekende partij in het kader van de huidige procedure niet ernstig kan verlangen dat haar beweringen wederom door de Raad worden beoordeeld.

Ook het verslag van de kinderpsychiater verandert niets aan de situatie. Dit verslag werd immers reeds door de Raad beoordeeld in zijn arrest nr. 281 623 van 9 december 2022. Verzoekende partij sloeg er toen niet in aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar Noord-Macedonië zou worden onderworpen aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Aangezien de Raad zich reeds over dit verslag heeft uitgesproken, kan verzoekende partij niet ernstig verwachten dat de Raad in het kader van de huidige procedure nogmaals een beoordeling maakt van exact hetzelfde document.

Vervolgens voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In eerste instantie bekritiseert verzoekende partij dat de eerste bestreden beslissing enkel en alleen betrekking heeft op verzoekster en de minderjarige kinderen, zonder dat deze ook geldt voor haar echtgenoot/hun vader. Volgens verzoekende partij kunnen verzoekster en de kinderen niet zonder haar echtgenoot/hun vader worden verwijderd.

De Raad bemerkt dat de eerste bestreden beslissing inderdaad enkel betrekking heeft op verzoekster en de minderjarige kinderen. In deze beslissing wordt echter ook gemotiveerd dat de echtgenoot/vader van het gezin eveneens illegaal in België verblijft. De politiediensten hebben hem proberen telefonisch te bereiken, doch hij heeft hier geen gehoor aan gegeven. Daarna heeft ook verzoekster zelf haar echtgenoot proberen te contacteren, eveneens zonder resultaat. De gemachtigde besluit dat verzoeksters echtgenoot zich steeds kan aanbieden om samen met zijn familie verwijderd te worden. Indien hij zich niet aanbiedt, kan volgens de gemachtigde niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van verzoekster zonder haar echtgenoot door zijn eigen gedrag in de hand wordt gewerkt, hetgeen geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij beroept zich *in casu* op verzoeksters gezinsleven met haar echtgenoot. Aangezien verzoekster nooit een verblijfsrecht in België heeft gehad, moet volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de Staat om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te handhaven (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, §38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting bestaat voor de Staat, dan is er sprake van een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, §37).

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, §37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van

onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake de openbare orde.

Zoals de gemachtigde correct vaststelt in de eerste bestreden beslissing, beschikt verzoeksters echtgenoot evenmin over een verblijfsrecht in België. Net zoals verzoekster en hun kinderen, beschikt haar echtgenoot tevens over de Noord-Macedonische nationaliteit. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat haar echtgenoot, net zoals de rest van zijn gezin, zich onwettig op het Belgische grondgebied ophoudt. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen aan die verhinderen dat het gezinsleven vanuit het land van herkomst normaal en effectief kan worden verdergezet. Immers moet haar echtgenoot worden geacht zich in de mogelijkheid te bevinden vrijwillig met zijn gezin terug te keren naar Noord-Macedonië, het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Meer nog, haar echtgenoot beschikt niet over een verblijfsrecht in België waardoor rechtmatig van hem kan worden verwacht zich weer naar Noord-Macedonië te begeven. Het enkele feit dat de verwijderingsbeslissing niet aan hem is gericht, maakt op zich geen schending van artikel 8 van het EVRM uit.

Verder voert verzoekende partij eveneens de schending van het recht op eerbiediging van haar privéleven aan. Zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet aan de voorwaarden van artikel 8, tweede lid van het EVRM voldoet. De Raad merkt echter op dat het *in casu* een situatie eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet gebeuren. Het betoog van verzoekende partij in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM is aldus niet dienstig.

Verzoekende partij voert in het licht van artikel 8 van het EVRM de zogenaamde *Boultif-Uner* criteria aan. Ze verliest echter uit het oog dat zijzelf (en haar kinderen) nooit een verblijfsrecht heeft gehad in België, buiten het gedoogd verblijf tijdens het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekende partij kan dus niet zonder meer stellen dat deze criteria onbepaald op haar situatie van toepassing zijn. Gezien de door haar aangehaalde rechtspraak slechts betrekking heeft op gevestigde vreemdelingen, hetgeen verzoekende partij niet is, gaat de Raad in het kader van deze procedure niet verder in op haar uiteenzetting in dit verband.

Haar kritiek kan echter wel worden onderzocht in zoverre zij hiermee een schending van het recht op eerbiediging van haar privéleven in het licht van artikel 8, eerste lid van het EVRM uiteenzet. Zo verwijst verzoekende partij in haar betoog naar zes getuigenverklaringen, waaruit onder meer blijkt dat verzoekster een vorming bij het Centrum voor basiseducatie heeft gevolgd; dat zij zich heeft ingeschreven voor de fietsschool, dat zij haar best doet om zich te integreren en dat het gezin geliefd is in zijn omgeving. Verzoekster wijst er eveneens op dat haar schoonfamilie in België verblijft, hetgeen volgens haar een element van haar privéleven is. Volgens verzoekende partij blijkt uit de bestreden beslissingen niet dat met deze gegevens rekening is gehouden.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), §153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een feitenkwestie. In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekende partij in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij *in casu* op verzoeksters integratie in België duidt, die enkel wordt ondersteund door een aantal algemene getuigenverklaringen. Deze getuigenverklaringen dateren echter van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde onmogelijk rekening kon houden met deze informatie bij het nemen van de bestreden beslissingen. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 23 september 2002, nr.110.548).

Nog daargelaten het feit dat de getuigenverklaringen dateren van na de bestreden beslissingen, toont verzoekende partij hiermee echter nog niet aan dat het door verzoekster opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Daarenboven dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekende partij zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij zich er zeer goed bewust van was dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin

precair is. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, §70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, §70). Verzoekende partij toont het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan. Bijgevolg kan een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM niet worden weerhouden.

Waar verzoekende partij bekritiseert dat geen rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van haar (schoon)familie in België, merkt de Raad op dat hieromtrent weldegelijk wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing: *“Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene schoonfamilie ook in België verblijft. Met name haar schoonouders D. (...), R. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)), haar schoonbroer D. (...), B. (...) (°(...)) en diens gezin en haar twee schoonzussen D. (...), S. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)).*

*Het feit dat betrokkene schoonouders D. (...), R. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)) reeds op 27/03/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten kregen en dat dit hen betekend werd op 01/04/2014 zorgt ervoor dat zij ook illegaal op het grondgebied verblijven. Betrokkene schoonbroer D. (...), B. (...) (°(...)) heeft een verblijfsaanvraag lopen, maar momenteel geen vast verblijfsrecht in het Rijk. Hij en zijn gezin bevinden zich daardoor ook in precair verblijf.*

*Het gegeven dat betrokkene schoonzussen D. (...), S. (...) (°(...)) en D. (...), G. (...) (°(...)) zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Macedonië niet in de weg staan. Zij toont namelijk niet aan afhankelijk te zijn van haar schoonzussen. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar schoonzussen. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene schoonzussen kunnen vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen. Een repatriëring naar Macedonië vormt dan ook geen onoverkomelijke hinderpaal voor het privéleven van betrokkene”.* Verzoekende partij weerlegt niet dat zij met haar (schoon)familie contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, noch dat zij niet afhankelijk zou zijn van haar (schoon)zussen. Verzoekende partij zet geen enkele inhoudelijke kritiek uiteen ten aanzien van dit motief.

Verder voert verzoekende partij de schending van artikel 2, lid 2 van het IVRK aan. Het IVRK is een internationaal verdrag dat België als verdragsluitende partij bindt, doch dat geen verplichting tot omzetting bevat. De artikelen 2, 3 en 6 van het IVRK volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, niet om directe werking te hebben (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8.455). Bijgevolg kan verzoekende partij zich niet dienstig op de schending van artikel 2 van het IVRK beroepen.

Verzoekende partij beroept zich echter ook op artikel 24 van het Handvest, hetgeen het hoger belang van het kind waarborgt. Het hoger belang van de kinderen wordt tevens gewaarborgd door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Verzoekende partij stelt dat haar kinderen hechte sociale en culturele banden hebben met België, terwijl verweerder niet aantoont dat de kinderen dergelijke hechte banden ook hebben met het land van herkomst. Krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsmaatregel verplicht om na te gaan of het hoger belang van de minderjarige kinderen door deze verwijderingsmaatregel wordt geschonden. Nergens uit de vreemdelingenwet blijkt dat een verwijderingsmaatregel jegens een gezin met minderjarige kinderen enkel kan worden genomen wanneer de banden die de kinderen hebben met hun land van herkomst sterker zijn dan de banden die zij hebben ontwikkeld met het gastland. Zelfs indien dit wel zo zou zijn, dan nog stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont dat dit in haar specifieke situatie effectief het geval is. Verzoekende partij kan niet van verweerder verwachten dat hij op eigen initiatief een onderzoek voert naar de banden die de minderjarige kinderen al dan niet nog hebben met hun herkomstland en hoe deze zich verhouden ten opzichte van de banden die zij hebben ontwikkeld in België. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde een correcte beoordeling heeft gemaakt omtrent het hoger belang van de kinderen, namelijk dat het in hun belang is om niet te worden gescheiden van hun ouders, die in België niet tot een verblijf zijn toegelaten. Vreemdelingen die niet tot een verblijf zijn gemachtigd, dienen het

grondgebied te verlaten. In een dergelijk geval moeten zij zich laten vergezellen door hun kinderen teneinde de gezinseenheid niet te schaden. Dit motief komt de Raad redelijk en zorgvuldig voor.

Volgens verzoekende partij wordt het hoger belang van de kinderen ook geschonden waar de gemachtigde motiveert dat hun scholing steeds plaatsvond in precair en/of illegaal verblijf en dat verzoekende partij degene is die dat onwettig verblijf steeds heeft laten doorgaan. In zoverre verzoekende partij hiermee doelt op een schending van het recht op onderwijs, bemerkt de Raad het volgende. De gemachtigde motiveert in de eerste bestreden beslissing dat het recht op onderwijs niet absoluut is. Bovendien staat het feit dat de kinderen in België naar school gaan een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg aangezien het volgens de gemachtigde niet onoverkomelijk is om een scholing in het land van herkomst te verkrijgen. De kinderen hebben de mogelijkheid om hun studies af te maken in het land van herkomst. Dit motief wordt niet weerlegd door verzoekende partij. Ze betoogt dan wel dat dit slechts een blote bewering is, doch toont niet aan dat de kinderen in Noord-Macedonië niet naar school zouden kunnen gaan.

Wat betreft de kennis van het Cyrillisch schrift en de Macedonische/Albanese taal, toont verzoekende partij niet aan dat de kinderen dit schrift en/of deze taal niet machtig zijn. Te dezen kan dienstig worden opgemerkt dat de kinderen allemaal in Noord-Macedonië zijn geboren. Verzoekende partij maakt met haar verwijzing naar het Cyrillisch schrift niet aannemelijk dat de kinderen, die allemaal nog vrij jong zijn, zich niet zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe taal en/of schrift. Aldus ziet de Raad niet in op welke wijze het recht op onderwijs en/of het hoger belang van de kinderen door de bestreden beslissingen zou worden geschonden.

Slechts bijkomstig motiveert de gemachtigde dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in precair of illegaal verblijf. Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat dit een determinerend motief betreft. Bijgevolg uit verzoekende partij slechts kritiek ten aanzien van een overtollig motief van de eerste bestreden beslissing, hetgeen niet tot de nietigheid ervan kan leiden.

Verzoekende partij meent tevens dat de gemachtigde te kort door de bocht motiveert dat de longontsteking van het oudste kind kan worden behandeld vanuit de terugkeerwoning. Verzoekende partij verduidelijkt echter niet in welke mate de vaststelling dat de luchtwegproblemen van haar dochter verder zullen worden opgevolgd in de FITT-woning, meebrengt dat geen rekening zou worden gehouden met het belang van het kind. De Raad voegt hieraan toe dat vooraleer de repatriëring effectief plaatsvindt, het kind "*fit-to-fly*" zal moeten worden verklaard.

Er kan worden geconcludeerd dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde weldegelijk voldoende rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. De gemachtigde heeft uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent het schoollopen van de kinderen en motiveert dat de eenheid van het gezin niet wordt aangetast.

Waar verzoekende partij met haar betoog verder nog kritiek uit op de door de Raad gemaakte beoordeling in zijn arrest nr. 241 390, waarbij haar vordering tot schorsing bij UDN werd verworpen, bemerkt de Raad dat met deze kritiek geen rekening kan worden gehouden nu dit arrest inmiddels gezag van gewijsde heeft gekregen. De termijn om cassatieberoep tegen dit arrest in te stellen is immers reeds ruimschoots verlopen.

Vervolgens beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 1, §2 en 74/14, §3 van de vreemdelingenwet omdat de eerste bestreden beslissing geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent. Ze is het oneens met de beoordeling dat er een risico op onderduiken zou bestaan. Volgens verzoekende partij is er tevens sprake van een foutieve omzetting van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) in de vreemdelingenwet.

Artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet definieert het 'risico op onderduiken' als volgt: "*het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken*". Dit artikel vormt de omzetting van artikel 3, lid 7 van de

Terugkeerrichtlijn, dat het “*risico op onderduiken*” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het determineren van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (cf. Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Artikel 1, §2, 1° en 4° van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

*“§2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:*

*1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan; (...)*

*4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:*

*a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel; (...)*”

Artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

*3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*

*4° (opgeheven)*

*5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;*

*6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

In de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoekende partij enerzijds geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017, aan haar betekend op 26 juli 2017, en anderzijds haar verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren na de weigering van de internationale beschermingsstatus. *In casu* is de eerste bestreden beslissing dus gebaseerd op artikel 74/14, §3, 1° van de vreemdelingenwet, namelijk het bestaan van een risico op onderduiken. Uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet blijkt dat het risico op onderduiken kan worden vastgesteld op basis van “een of meer” van de objectieve criteria.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet een foutieve omzetting vormt van artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn, gezien het artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet is dat de omzetting vormt van de definitie zoals vermeld in artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn. Nu verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat er ter zake sprake zou zijn van een onvolledige of foutieve omzetting, kan zij zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de voornoemde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat er sprake moet zijn van meerdere objectieve criteria om tot een risico op onderduiken te kunnen besluiten. Immers bevat artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken en stelt dat het risico op onderduiken kan worden vastgesteld op basis van “een of meer” van de objectieve criteria. Bovendien is de kritiek van verzoekende partij niet dienstig nu het risico op onderduiken *in casu* wordt vastgesteld

aan de hand van twee objectieve criteria, namelijk artikel 1, §2, 1° en 4° van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betwist niet dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juli 2017. Dat zij verbleef op een vast adres dat is gekend door verweerder en thuis werd aangetroffen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om uit deze vaststelling te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. Verzoekende partij kan bijgevolg evenmin worden bijgetreden waar zij stelt dat zij niet kan worden teruggeleid omdat er geen sprake zou zijn van een risico op onderduiken.

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/9, §3 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar het gesprek dat plaatsvond op 8 januari 2020 in het kader van artikel 74/9, §3 van de vreemdelingenwet, waaraan verzoekster geen gevolg heeft gegeven. De Raad merkt op dat deze verwijzing niet voorkomt in het onderdeel "*reden van de beslissing tot terugleiding naar de grens*" zoals verzoekende partij voorhoudt, gezien zij vermeldt dat haar vierde middel gericht is tegen de beslissing tot terugleiding. Verzoekende partij toont niet aan in welk opzicht de eerste bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Volledigheidshalve stelt de Raad vast dat de standaardtermijn van dertig dagen, zoals neergelegd in artikel 74/14, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, inmiddels is verstreken. De eerste bestreden beslissing werd immers aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2020, zodat de standaardtermijn van dertig dagen reeds afliep op 16 oktober 2020. De kritiek van verzoekende partij dat er onterecht geen termijn voor vrijwillig vertrek zou zijn toegekend, is niet langer dienstig en kan bijgevolg niet tot de nietigheid van de eerste bestreden beslissing leiden.

Verzoekende partij voert verder de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht aan. Het hoorrecht verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat verzoekster is gehoord door de politie op 16 september 2020. Verzoekende partij meent echter dat dit niet kan worden beschouwd als een volwaardig kwalitatief gehoor. In dit verband merkt de Raad op dat verzoekster ook werd gehoord op 8 januari 2020 in het kader van een terugkeer door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Bovendien bemerkt de Raad dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekende partij moet aldus specifieke omstandigheden aanvoeren die zij niet heeft kunnen vermelden tijdens het gehoor en die de bestreden beslissingen hadden kunnen beïnvloeden. Het enige element dat verzoekende partij in dit kader aanhaalt, is dat zij meer had kunnen vertellen over haar privéleven. Ze laat echter na om op concrete wijze aan te duiden welke elementen van haar privéleven zij had willen vermelden. Verzoekende partij haalt enkele elementen aan voor verzoekster (het volgen van een cursus, het hebben van schoonfamilie in België, haar verblijfsduur in België) en haar kinderen (hun sociale en culturele integratie in België), maar zoals blijkt uit de bovenstaande bespreking inzake het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM zouden deze elementen niet hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Tenslotte voert verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, omdat een inreisverbod voor drie jaar volgens haar niet proportioneel is. *In casu* wordt inderdaad een inreisverbod voor drie jaar opgelegd met toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, namelijk omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt in dat geval:

*“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).”*

Indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, *quod in casu*, gaat de verwijderingsbeslissing gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar. De gemachtigde motiveert dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is aangezien verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven terwijl zij nochtans door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2020 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde houdt eveneens rekening met het belang van de immigratiecontrole. Door enkel te stellen dat een inreisverbod van drie jaar proportioneel is, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze dit precies disproportioneel zou zijn, slaagt verzoekende partij er niet in de onwettigheid van het inreisverbod aan te tonen.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN